

10.

Nedej na řeči druhých

„Jak se mohlo stát, že jsi spadl na rovné cestě?“ otočil se Giovanni na chlapce. „Máš dobré boty a na cestě žádný led není.“

„Zakopl jsem,“ odpověděl Marco tiše a nepřidal ani slovo navíc. Chvilí byl slyšet jen dusot kopyt.

„No, tak se otočte!“ vykřikl najednou Marco vztekle a sundal si čepici. Vyklouzly mu z ní zrzavé kudrnaté vlasy a obarvily chlapcovu tvář do červena.

„Mám příšerné vlasy! Kluci se mi ve škole posmívají! Říkají mi jahůdko a zápalko! Ukazují na mě prstem a dělají obličej. Někdy si držím ruce na uších. Ale dnes jsem byl rychlý a utekl jsem jim! Teda, utekl bych jim, kdybych nezakopl. Neuměl jsem vstát a oni mě obklíčili a zase mi nadávali. Že se mám utrhnout

a sníst, že mám zapálit v kamnech a že mi shořel mozek...

a ukazovali si na čelo a kreslili si na ně kolečka.“ Marcovy oči se zalily slzami. Giovanni se na chlapce podíval a dal se do smíchu. „Vy... Vy se mi smějete také!“ vykřikl nešťastně Marco.

Ale Giovanni si sundal čepici. I on měl na hlavě zrzavé kudrnaté vlasy!

„Podívej se, jsem rytíř, první muž v Grecciu a dobře vím, jaké to je mít zrzavé vlasy. Lidé mají vlasy černé, hnědé i světlé, ale jim se nikdo neposmívá. Když má někdo zrzavé vlasy, je jiný, a to může být na někoho příliš. Ale věř, že tvoje vlasy příšerné nejsou. Krásu i zlobu, dobrotu i špatnost nenosí lidé ve vlasech ale tady,“ řekl Giovanni a položil si ruku na srdce.

11.

Vzpomínky spojují

Giovanni zastavil koně před domkem v Rybářské ulici a zaklepal na dveře. Otevřela mu mladá žena v zástěře, která měla stejné oči jako Marco.

„Nedělejte si starosti,“ řekl Giovanni pro jistotu hned místo pozdravu. „Vezu vám Marca. Na cestě do školy si narazil nohu, ale nic zlomeného nemá.“ Marco seděl na koni bez čepice a jeho tvář zářila štěstím.

„Marco nechodí do školy rád,“ omlouvala se žena a utřela si ruce do zástěry. „Děti si na něj dovolují a posmívají se mu.“

Giovanni pokýval hlavou a vyprávěl, jak Marca našel sedět u cesty. Nakonec ho oba sundali z koně, přenesli jej do postele a nohu mu podložili polštářem.

„Jak se vám odvděčím?“ zeptala se Marcova maminka.

„Kdybyste mi mohla na Vánoce půjčit vola,“ vyhrkl Giuseppe

a rozesmál se. Mladá žena se také dala do smíchu.

„Vola? Kde bych tak asi vzala vola? Ale věřte mi, že kdybych nějakého měla... Ale počkejte!“ žena se otočila, odešla z místnosti, a když se vrátila, držela v ruce zlatý křížek.

„Jděte k mému otci, ten vola má. Bydlí v posledním dvoře na druhé straně skal. Je trochu tvrdohlavý a s někým cizím se jen tak nebaví, ale když mu křížek předáte, určitě vám vyhoví. Byl to dárek ke křtu. Giovanni poděkoval, křížek pečlivě schoval do kapesníku, prohrábl Marcovi zrzavé vlasy a tiše za sebou zavřel dveře. Jeho kůň zamířil k poslednímu dvoru na druhé straně skal.

„Můj otec se jmenuje Norbert!“ zavolala za ním ještě mladá žena, než zmizel za rohem.